“ हुंदा आफ्नो नहुंदा पराइ ”

रमाइलो थियो वसन्त आउदा हरियाली छाइरहन्थ्यो
हांगामा बसी ति पंतीहरु हर्षले गाइरहन्थ्यो

फुलेका थिए , फलेका थिए त्यो रुखमा लटरम्म फलहरु
रमाइला थिए घमाइला थिए, कोइलीले गीत गाएका पलहरु

डराउथ्यो उ, कतै ति पातहरु चुडेर झर्छ की ?
फलेका फलहरु झार्नलाई कतै असिना पर्छ कि ?

छहारि दिदै शितल वायुसैगै हल्लउथ्यो हातहरु
बतासको झोकामा परी झर्न थाले , फलफुल र पातहरु

कठंग्रिन्छ उ जाडोमा शीतले , रातभर रोइरहन्छ
कति निर्दयी ? त्यो चीसो पवन , उसैलाई छोइरहन्छ

तुसारो पर्छ उसैमाथि सधै अन्धकार छाइरहन्छ
ति पात फलफुल भएका दिनहरु मनमा आइरहन्छ

सबै आउदथे फलफुल भइन्जेल, अहिले टाढा गइदिए
हुंदा थिए सबै आफ्ना नहुदा सबै पराइ भइदिए

n]vs - lxdfn /fO{